

בהיכלו

פרשת משפטים תשפ"ו

גליון מס
 200

הבנת מה זה ראש חדש

היה אחד מאנשי שלומנו בשם נחמן בר' דוד צבי בן ר' יצחק בן מוהר"ת ז"ל, וקראוהו בלשון חבה: 'נשקע'. הוא ספר, שהתאכסן פעם בראש חודש אצל ר' נחמן נעמירובער ז"ל, אשר היה חנון אצל אנשי שלומנו, אבל היה איש עובד ה' גדול מאד, והתמימות שלו - אין לתאר ואין לשער כלל! ואז כשהגיע נשקע אצלו בראש חודש, לא האמין למראה עיניו. הוא הלביש את עצמו במלבושי שבת, אשתו אפתה חלות, דגים ובשר, ממש כמו שבת, והיה שמח מאד, והיו לו כמה אורחים, ודבר עמו בדברי רבנו ז"ל. ותמיד אמר שמעולם לא הרגיש מה זה ראש חודש, עד שבא לבית ר' נחמן נעמירובער ז"ל. וכל זה קים מפני ששמענו ממוהר"ת ז"ל, שדבר הרבה בענין סעדת ראש חודש.

ושמעתי מאנשי שלומנו, ששני דברים ראה מוהר"ת ז"ל ב'ספר הנשרף', והבינם לעמקם: א. מעלת הכנסת אורחים, ולהציע את המטה לאורח. ב. מעלת סעדת ראש חודש, וזה מסגל לילדים. אך אנשי שלומנו לא ידעו להחליט אם זה להוליד ילדים או לגדל אותם בנקל. ואמרו: מסתמא זה שיקד לשניהם.

(אשר בנחל' מכתב ד' אלפים תב"ו)

תהיה שופט

כשלא עלינו אחד נקלע אל ספסל הנאשמים בבית משפט, לא תראו על פניו חיונה, וכי מדוע ירגיש כעת שמחה כלשהי או רצון לצאת ברכות? מוחו מצמצם מאד והוא שרוי בפחד וקטנות המוחין.

כשאדם נכשל חס ושלום, יש מקטרגים שבאים למעלה לתבע אותו במשפט, בפעול ממש מרגיש זאת האדם כאן בזה העולם, קטנות המוחין, שאדם מרגיש שהוא כל כך קטן ומדפא, הם מחמת הדינים השורים עליו, הפחדים וצמצום הדעת הם בעצם הדין שמתלבש באותם דברים.

רבנו הקדוש מגלה לנו דרך נפלאה, איך הדינים האלו מסורים בדינו להמתיק אותם לגמרי, איך שבכוחנו לשנות את הצמצום וקטנות המוחין, לשמחת חיים.

דין למטה במקום למעלה

רבנו ז"ל מביא (לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן טו) את דברי המדרש בפרשת שופטים: "כשיש דין למטה - אין דין למעלה", כשאדם מדבר אל השם יתברך, בתמימות ובפשטות מספר לפניו כל מה שעבר עליו, איך שהתגבר עליו יצרו

ולא הצליח לעמוד בנסיון, הוא מתודה בשפתו הפשוטה ומבקש מהקדוש ברוך הוא שיסלח לו, על ידי זה הוא ממתיק מעצמו את כל הדינים שלמעלה, כשהמקטרגים באים אומר להם הקדוש ברוך הוא איך שהאדם בעצמו בא ודן את עצמו לפניו וחרז בתשובה שלמה, ובזה משתתקים כל המקטרגים לגמרי.

הדינים האלו מסורים בדינו להמתיק אותם לגמרי!

אשר תשים לפניך

הקדוש ברוך הוא אומר למשה רבנו: ואלה המשפטים אשר תשים לפניך, תשים את זה לפני כל אחד ואחד, תלמד אותם שגם כשיש דינים - שידעו שבכוחם ובגידם להמתיק אותם ולשים אותם "לפניהם", גם אם אתה לא דין אתה יכול לשפט את עצמך, אתה לא צריך חלוק של שופט, רק קצת רצינות, בקש מהשם יתברך: "רבנו של עולם אני רוצה להיות איש כשר!", תרבה בדבורי בקשה והתנצלות, תלמד זכות על עצמך לפני יתברך, ותרבה בתפלות ובקשות שתזכה להנצל מהיצר הרע, שיהיו כל מעשיך פשרים לפני יתברך. בזה תזכה להמתיק הכל ולחיות חיים שמחים בזה העולם.

בתוך הנחל משפטים תשע"ט, אשי ישראל משפטים תשפ"ב-ב"ג

צריכין להתחזק מאד באמונה שלמה להאמין בעצמו שיש לו כח למעל כל דבר בתפלתו ושיחתו בינו לבין קונו.

(השתפכות הנפש, סימן צב)

זימור אחר

בבית דינו של הקדוש ברוך הוא

בעזרת ה' יתברך, יום ו' ערב שבת קדש לסדר משפטים כ"ג שבט
התשמ"ה

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל כל אנשי שלומנו
היקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב, עיר השמחה, ודי בכל אתר
ואתר, הוי"ה עליהם ישרה שכנתו תמיד.

השבת קורין פֶּרַשַׁת מִשְׁפָּטִים, והיא שבת אחרונה של ימי
השׁוֹבְבִים וְשַׁבַּת מְבָרְכִים חֲדָשׁ אָדָר, וְיֵשׁ לומר בְּקִשְׁר דְּבָרִים אֱלוֹ
בִּיחָד, על פי דברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן ט"ו) שְׁאָדָם צָרִיךְ
לשֹׁפֵט אֶת עַצְמוֹ בְּכָל עֵת, וְיִשְׁפֹּט וְיִדִּין אֶת כָּל עֲסָקָיו אִם הוּא
מתנהג בהם כְּרָאוּי וְכִיִּשֵׁר כְּרֻצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכֵּן הוּא פּוֹטֵר מֵעַל
עַצְמוֹ כָּל הַדִּינִים שֶׁלִּמְעַלָּה, כִּי כִּשִׁישׁ דִּין לְמִטָּה אִין דִּין לְמַעְלָה (ספרי
פֶּרַשַׁת שׁוֹפְטִים), נִמְצָא שֶׁבְּמִשְׁפֵּט הָאָדָם בְּעַצְמוֹ מִמַּתִּיק וּמְסַלֵּק מֵעַלְיוֹ
כָּל הַמִּשְׁפָּטִים שֶׁלִּמְעַלָּה, וְזוֹכֵה לְשַׁפֵּעַ שֶׁל חֲסִדִים וְרַחֲמִים גְּמוּרִים.

וְהֵנָּה מִשְׁפָּט זֶה נִעֲשֶׂה בְּעֵקֶר עַל יְדֵי תַּפְלָה וְהַתְּבוּדוֹת לַפְּנֵי
יִתְבָּרַךְ, שֶׁבִשְׂעָה שְׁאָדָם מִפְּרֵשׁ אֶת שִׁיחָתוֹ לַפְּנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אִז
הַזְּמַן הַכִּי מְסַגֵּל לְעַסֵּק בְּמִשְׁפָּט זֶה, וְלָדוֹן אֶת עַצְמוֹ עַל כָּל עֲסָקָיו
אִם הוּא מִתְּנַהֵג כְּשׁוֹרָה לַפְּנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אוֹ לֹא, וּמִצַּד אֶחָד עָלָיו
לְהוֹכִיחַ אֶת עַצְמוֹ עַל כָּל מַעֲשָׂיו, וְלִקְבֹּל עַל עַצְמוֹ לְתַקֵּן וּלְיַשֵּׁר
אֶת דְּרָכָיו, וּמִצַּד שְׁנֵי לָדוֹן עַצְמוֹ לְכַף זְכוּת וּלְהַתְּנַצֵּל לַפְּנֵי הַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ שֶׁהַגֵּיעַ לְדְבָרִים כָּאלֹו לֹא מִחַמַּת מֶרֶד וּמֵעַל חֵס וְשִׁלּוּם אֱלֹא
מִרַב תְּבַעֲרַת הַיָּצֵר וְחֶסֶד יָשׁוּב הַדַּעַת, וְזֶה נִקְרָא "מַעֲשֵׂה מִשְׁפָּט"
מִמֶּשׁ, כְּדִגְמַת אָדָם שִׁיּוֹשֵׁב לַפְּנֵי שׁוֹפֵט בְּבֵית הַמִּשְׁפָּט שִׁישׁ אֱלוֹ
שְׁמִימִינִים לְזְכוּת וְיֵשׁ אֱלוֹ שְׁמִשְׁמָאִלִים לְחֹב, וְכִפִּי שִׁישְׁפֵט הַשׁוֹפֵט,
כֹּן יֵצֵא הַדִּין, אֲבָל לֹא כְּמִדַּת בְּתֵי דִינִים שֶׁל בְּנֵי אָדָם מִדַּת בֵּית דִּין
שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּבֵית דִּין שֶׁל בִּשְׂר וְדָם אָדָם מְנַסָּה לְכַפֵּר
וּלְהַכְחִישׁ עַל כָּל הַטַּעֲנוֹת נִגְדוֹ אוֹלֵי יְצִלִיחַ לְהַנְצִיל מֵהֶם, אֲבָל בְּבֵית
דִּינוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּל מַה שְׁאָדָם מִתְּוֹדָה וּמִקְבֹּל עַל עַצְמוֹ
לְתַקֵּן אֶת דְּרָכָיו מֵהַיּוֹם וְהַלָּאָה, בְּזֶה יוֹצֵא וְיוֹצֵא בְּמִשְׁפָּט וּמִמַּתִּיק
מֵעַלְיוֹ כָּל הַדִּינִים לְגַמְרֵי.

וְזֶה הַסִּיּוֹם שֶׁל יְמֵי הַשׁוֹבְבִים, שֶׁעֲסָקְנוּ בָּהֶם בְּתִשְׁבּוּבָה, וְכִמוֹ
שֶׁכְּתוּב (דְּמִיָּה ג' כב) "שׁוֹבוּ בְּנֵי שׁוֹבְבִים", וְקִיְמָנוּ (הוֹשֵׁעַ י' א) "קְחוּ
עִמְכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל ה'" עַל יְדֵי דְבוּרֵי תוֹרָה וְתַפְלָה, וְדְבוּרֵי
מִשְׁפָּט לַפְּנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהַגְּעֵנוּ אֶל "וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים
אֲשֶׁר תִּשִׂים לַפְּנֵיהֶם", לַפְּנֵיהֶם דִּיקָא, שְׁנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל יַעֲשׂוּ הַדִּין
וְהַמִּשְׁפָּט לַפְּנֵיהֶם בְּעַצְמָם, וְלֹא יִצְטָרְכוּ לְשׁוּם דִּין וּמִשְׁפָּט מִלְּמַעְלָה,
וְאִז נִמְתָּקִים כָּל הַדִּינִים וְנִפְתָּחִים כָּל שַׁעְרֵי הַשְּׂמִחָה שֶׁלִּמְעַלָּה
וְשִׁלְמָטָה, שְׂוֹהֵי שַׁבַּת מְבָרְכִים חֲדָשׁ אָדָר, חֲדָשׁ הַשְּׂמִחָה, וּמִשְׁנַכְנְסִים
אָדָר מְרַבִּים בְּשִׂמְחָה.

עַל כֵּן בּוֹאוּ נָא אַחֵי וְרַעֲי הַיְקָרִים, וְנַחְתֶּם חֲתִימָה טוֹבָה עַל יְמֵי
שׁוֹבְבִים הַקְּדוֹשִׁים, וְנִשְׁפֹּט אֶת עַצְמָנוּ לַפְּנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּתַמִּימוֹת
וּבְכַפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, וְאִז יִפְתָּחוּ לַפְּנֵינוּ כָּל שַׁעְרֵי שְׂמִיחָה בְּהַרְחֵבָה
גְּדוּלָה, וְנִזְכָּה לְשִׂמְחָה כָּל יְמֵינוּ וְשְׁנוֹתֵינוּ עַל נַעַם חֶלְקֵנוּ וְיִפִּי גוֹרְלֵנוּ.

המאחל לכם שבת שלום ומברך וחדש טוב ושמח!

י"ג שבט תשפ"ה

כל היום מתבזבז לי סתם, איך אפשר להפסיק?

שלום. מדי פעם אני עושה חשבון נפש, ושמתני לב שחלק גדול מהיום שלי
עובר בלי כלום ומתבזבז. איך זוכים לשמר ולנצל את הזמן?

תשובה

בעזרת השם יתברך, יום ד' לסדר תרומה,
כ"ח שבט התשע"ד.

שלום וברכה אל ... גרו יאיר.

לִנְכוֹן קְבַלְתִּי אֶת מִכְתָּבְךָ. דַּע לָךְ,
שְׂאִין עוֹד דְּבַר כָּל כֶּךָ יָקָר כְּמוֹ הַזְּמַן, כִּי
כָּל רְגַע שְׁעוֹבֵר לְאָדָם - הוּא מֵת, וְלֹא
יָחֹזר אֵלָיו אַף פֶּעַם. וְלָכֵן אָמַר הַחֶכֶם:
"שׁוֹטֵה מִתְּאַבֵּל עַל אַבּוּד דְּמֵיו - וְלֹא
יִשִּׁית לְבוֹ עַל אַבְדַּת יְמָיו". וְלָכֵן, אֲשֶׁרִי
מִי שְׂפּוֹתַח אֶת הַעֵינָיִם וְיֹדַע שְׂאֵת הַכָּל
יְכוּלִים לְקַנּוֹת עִם כֶּסֶף, רַק לֹא אֶת
הַזְּמַן; כִּי אֶת זֶה מִקְבָּלִים בְּחִנָּם, וּמִי
שְׂאִין לוֹ שִׁכָּל מֵאַבֵּד אֶת זֶה בְּלֹא כְּלוּם.

וְלָכֵן הִזְהִירוּנוּ מוהר"ב ז"ל מֵאֵד מֵאֵד
עַל שְׂמִירַת הַזְּמַן, וּמִסְפָּרִים שֶׁכְּבִיתוֹ הָיוּ
אֲרַבְעָה שְׁעוּנִים עַל כָּל קִיר, כְּדֵי שֶׁתִּמְיֵד
יִכָּל לְהִסְתַּפֵּל עַל הַשְּׁעוֹן. וְכֵן הָיָה לוֹ
שְׁעוֹן בְּכִיסוֹ, וְתִמְיֵד הַסְתַּפֵּל עַל הַשְּׁעוֹן,
כִּי עִם הַזְּמַן יְכוּלִים לְקַנּוֹת לְעַצְמוֹ עוֹשֵׁר
וְאֲשֶׁר נִצְחֵי אִם הוּא יוֹדַע אֵיךְ לְנַצֵּל אֶת
הַזְּמַן. וְאָמַר הַחֶכֶם: "הֵכֵן צִידָה לְיוֹם
הַפְּרָדָה, וּמִכְחַר הַצִּידָה יִשֵּׁר וְעִבּוּדַת
הָאֵל יִתְבָּרַךְ".

וְלָכֵן, אֲשֶׁרִי אָדָם שֶׁמְרַגֵּל אֶת עַצְמוֹ
לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁפְתַי הָאֵם
שְׁלוֹ; וְכָל רְגַע פְּנוּי שִׁישׁ לוֹ, אִיפֹה שֶׁרַק
לֹא יִמְצָא, יְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, כִּי מֵלֹא
כָּל הָאֲרָץ כְּבוֹדוֹ, וְאִיהוּ מִמְלֵא כָּל עֲלָמִין
וְסוֹכֵב כָּל עֲלָמִין וּבְתוֹךְ כָּל עֲלָמִין. וּבְכָל
מְקוֹם יְכוּלִים לְדַבֵּק אֶת עַצְמוֹ בּוֹ יִתְבָּרַךְ.
וּמַעֲלַת הַדְּבוּרִים שֶׁמְדַבְּרִים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ
- זֶה אִין לְתַאֵר וְאִין לְשַׁעֵר כֻּלָּל, כִּי זֶה
מִזְכָּךְ אֶת הַדְּמִים שְׁלוֹ שְׂמִשְׁם בָּא יְצִרוֹ
הַבוֹעֵר בּוֹ, כְּמוֹבֵא בְּדְבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל (לקוטי
מוהר"ו חלק א' סימן ע"ב) שֶׁעַקֵּר הַיָּצֵר הָרַע
הֵם הַדְּמִים שְׁבוֹעֵרִים בּוֹ. וְכֵן אָמַר רַבְּנוּ

ז"ל (לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן ע"ה) שִׁכָּל
הַמְלַחְמוֹת וְהַמְחַלְקֵת וְהַמְרִיבוֹת שִׁישׁ
לְאָדָם - זֶה בָּא מֵהַדְּמִים שְׁלֹא זָכָךְ
אוֹתָם, כִּי עַל יְדֵי תַּאֲוֹת רַעוֹת דְּמֵיו
נִתְעַקְרִים לְגַמְרֵי, וּמִשְׁם בּוֹעֵר בּוֹ יְצִרוֹ
הָרַע. וְלָכֵן אֲשֶׁרִי הָאָדָם שֶׁמְנַצֵּל כָּל רְגַע
לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

וְאָמַר מוהר"ב ז"ל (לקוטי הלכות, הוצאה,
הלכה ג') עַל מֵאֲמַר הַחֶכֶם "אִין רְגַע בְּלֹא
פְּגַע", כִּי עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד עוֹבֵר בְּזֶה
הַעוֹלָם כָּל רְגַע צְרוֹת וְיִסּוּרִים אַחֲרִים,
עִם כָּל זֹאת אֲסוּר לְהִשְׁבֵּר, אֱלֹא יָקִים
עֲצָה זוֹ שֶׁיְדַבֵּר תְּמִיד אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, שֶׁגַּם
כֹּן נִקְרָא "פְּגַע", כְּמֵאֲמָרֵם ז"ל (תענית י:):
"אִין פְּגִיעָה אֱלֹא תַּפְלָה", שֶׁנֶּאֱמַר (דְּמִיָּה
ז' ט"ו): "וְאֵתָה אֵל תַּתְּפַּלל בְּעַד הָעַם
הַזֶּה וְאֵל תִּשָּׂא בְּעַדָם רַנָּה וְתַפְלָה וְאֵל
תַּפְּגַע בִּי כִּי אֵינִי שֹׁמֵעַ אֹתָךְ". וְלָכֵן בְּזֶה
שְׁאָדָם רָגִיל לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, עַל יְדֵי
זֶה יִשְׁמַר אֶת הַזְּמַן שְׁלוֹ, כִּי תְּמִיד הִיָּה
לוֹ יָשׁוּב הַדַּעַת, וְיַחֲשֵׁב עֲצוֹת אֵיךְ לְשַׁמֵּר
שְׁלֹא יִלָּךְ הַזְּמַן שְׁלוֹ לְבִטְלָה. כִּי בְּאֲמוֹת
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אָמַרו (פְּתוּחוֹת ג' ט"ז):
"הַבְּטָלָה מְבִיאָה לִידֵי שְׁעָמוּם (שְׁעוֹן)
וְלִידֵי זְמָה", וְאָמַרו (אֲבוֹת דְּרַבֵּי נְמוֹ, פֶּרֶק י"א):
"אִין אָדָם מֵת אֱלֹא מִתּוֹךְ הַבְּטָלָה".

וְלָכֵן חָבֵל מֵאֵד שֶׁתְּכַלֵּה אֶת הַזְּמַן
הַיָּקָר שֶׁלָּךְ בְּשִׁטְיוֹת וְכוּ' וְכוּ'. וְאָמַר
הַחֶכֶם: "הִזְהָר מִן הַזְּמַן, כִּי הוּא אוֹיֵב רַע
מֵאֵד". אִין עוֹד דְּבַר שֶׁהוֹרֵס אֶת הָאָדָם
מִלְּלֶכֶת בְּטָל; אָדָם צָרִיךְ אוֹ לִישׁוֹ, אוֹ
לֵאכֹל, אוֹ לְלַמּוֹ, אוֹ לְהַתְּפַלֵּל, אוֹ לְעַבֵּד,
אוֹ לְדַבֵּר וּלְחַזֵּק אֲנָשִׁים וְכוּ', אֲבָל סָתָם
כְּכֶה לְהִסְתוֹבֵב בְּטָל וּמִבְטָל - זֶה הַדְּבַר
הַכִּי גְרוּעֵי, כִּי זֶה מְשַׁגֵּעַ אֶת הָאָדָם
לְגַמְרֵי. וְלָכֵן, אֲשֶׁרִי מִי שֶׁזּוֹכֵה לְנַצֵּל כָּל
רְגַע מִמֶּשׁ, וְאִז הוּא הַכִּי מֵאֲשֶׁר בְּחֵיו.

המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים.

מרבין בשמחה

שבת מברכין חדש אדר

תבוא עם חיוך!

// להצליח בחיים

תמיד יש מצוה גדולה להיות בשמחה, גלה לנו רבנו ז"ל, והרבה לגלות בסגלתה של השמחה, איך שבזכותה זוכים להצלחה מאירה בחיים, הן ברוחניות והן בגשמיות, כשאדם שמח הוא מצליח (ספר המדות, אות שמחה חלק שני סימן א) וזוכה לדברים נפלאים בחייו. ובודאי בזמן זה, שעליו אמרו חכמינו הקדושים "מרבין בשמחה", ממילא כעת הוא הזמן להשקיע בתמימות ובכשיטות להוסיף במדת השמחה.

// השם יתברך שונא עצבות

מי שרוצה להתקרב אליו יתברך מרחח להיות בשמחה, כי אחרת אי אפשר לו להגיע למקומו יתברך, כפיכחול, כי אצל הקדוש ברוך הוא שורה רק שמחה, וכמו שכתוב (דברי הימים א' ט"ז) עלו וחדוה במקומו, וכמו שקבע לנו רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק ב' סימן מ"ח), שתכף כשאדם רוצה לפנס בעבודתו יתברך, אזי תכף היא עברה גדולה כשיש לו עצבות חס ושלום, כי עצבות היא סטרא אחרא, והשם יתברך שונא אותה.

// לעשות כאלו

לפעמים קשה לאדם לשמח את עצמו, כי מוחו מבלבל, גלה לנו רבנו ז"ל עצה לעשות את עצמו כאלו הוא שמח, ואף על פי שבתחלה עדין אין השמחה באמת בלב, על ידי שיעשה את עצמו כאלו הוא שמח, אזי יזכה אחר כך באמת לשמחה

(שיחות הר"ן ע"ד).

כל הבית שלך, כל המשפחה שלך, התנאי הוא: "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם" - צריכים לחפש איך להיות דבוקים בהקדוש ברוך הוא, שאין זה דבר קל אמנם, אבל לכל הפחות להיות בדרכו! "אני בדרך לדבקות הקדוש ברוך הוא, אני רוצה להגיע לדבקות, זו תפילתי, זהו רצוני ואלו כסוביני".

אבל איך?

מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד - אמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק ב', סימן כ"ד), ואם מתקרבים הימים עליהם אמרו חכמינו הקדושים (תענית ט) "משנכנס אדר מרבין בשמחה", ממילא צריכין להרבות על השמחה של תמיד. צריכים להשקיע בתמימות ופשיטות, לשמח את עצמו, לשמח את אחרים, לראות שפבית תהיה שמחה, לנסות בכל מיני אפנים לגרם שמחה בבית - בעל ידאג לשמח את אשתו ולשמח את הילדים, יש בזה עבודה, וצריכים להשקיע בזה, וכל קו המחשבה צריך להיות: איך אני משמח את בני ביתי; עתה מגיע חדש אדר, ואני צריך לראות איך אני הופך את הבית לבית של שמחה!

שמחה!

בתמימות ובפשיטות - תחלה תלביש חיוך על פניך, כמה זה חשוב שאדם יסתובב עם סבר פנים יפות, חיוך ושמחה נסוכים על פניו! רבנו ז"ל אמר שרק עם זה כבר יכולים להחיות מיישהו אחר, עוד לא הספקת לומר אף מלה אחת, אבל אבל עם החיוך כבר החיית אותו!

צריך לדעת, שאם האדם בא הביטה עם פניו נפולות, זו ה"קבלת פנים" שעושה, וממילא את זה הוא מקבל חזרה, והנה כבר נצת אש... זו ההקדמה הראשונה למחלקת ומריבות.

מה שאין בו להפוך, יכול להיות אמנם שהיה מתח גדול בבית, והאשה סבלה המון מהילדים וכו', והנה אתה בא הביטה ואומר שלום לכלם עם חיוך גדול וכו', בזה השקטת את הכל! זו הרפואה להכל!

קדם פורים של שנת תקס"ג, שנה אחר שמוהרנ"ת ז"ל התקרב אל רבנו ז"ל, גלה רבנו ז"ל תורה נפלאה, שבה החל לדבר ממעלתם וחשיבותם של השמחה והרקודין, (בלקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן י'). זה אחד מהחדושים של רבנו ז"ל שלא מצאנו בשום מקום אחר, שאמנם ידועה מעלת השמחה וכו', אבל לא מצינו שצדיק יבוא וישים דגש כה חזק על מעלת השמחה והרקודים.

תורה זו נאמרה בשבת קדש פרשת משפטים - שבת שקלים, בכ"ז בשבט תקס"ג, רבנו היה אז בטירחון ויוצא, וכמה ימים אחר ראש חדש אדר נסע למעדוודיוקע לחתנת בתו שרה. וכששמע זאת מוהרנ"ת החליט גם כן לנסע (כל הנעשה שם מספר ב'ימי מוהרנ"ת" וי"פ עלת הצדיק), ומחמת שהיה זה בתחלת התקרבותו, לא הכיר כל כך הרבה אנשים, אך נכנס שם לאיזה בית משפחה שהיו מקרבים לרבנו ז"ל, ואחר ששהה שם אמר: מהקירות זועק שהבית הזה הוא בית של רבנו, וכי פה חיים עם הלמודים של רבנו!

אדם שבא מבחוץ, ונכנס לבית כזה, הוא מייד מרגיש זאת היטב, כי בבית כזה יש שמחה, יש דבורים שמחים, דבורים חיוביים, אמונה וחזק, תורות ושיחות מהצדיק, וזה ממש מוחשי לאדם הנקלע לשם, עד שמרגיש זאת כממשש בידו ממש. דבר זה עשה רשם נפלא על מוהרנ"ת, שהנה הוא ממש מעט זמן לפניו כן התקרב (בראש השנה שלפני זה), ופה הוא רואה אנשים שכבר מקרבים לרבנו ז"ל, איך שחיייהם הם חיים אחרים לגמרי... עם חיות אמיתית!

יש הגדרות רבות למשג של 'חיים', גם אדם ששוכב בבית רפואה במצב לא טוב, כל עוד הוא חי נקרא שיש לו עדין חיים... השאלה אלו חיים יש לה? 'חיים' אמתיים הם החיים שעליהם נאמר (דברים ד, ד) "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כלכם היום", הדגש הוא על המלים 'חיים כלכם' - 'כלכם ממש, בכל משך היום שלך,

בזו אותי נורא בסביבתי? וזה פגע בי עד מאד, איך מתחזקים במצב כזה?

כל בזיון שאדם מקבל נרשם לזכותו בשמים, ואם המבזה היה יודע אילו בזיונות יהיו לו בשמים לא היה מבזה, ולהפך - כל מי שמקבל בזיונות, אם היה יודע מה הוא מוריד מעצמו, היה רוקד מרב שמחה. וכך אמר הגר"א ז"ל: אם אדם היה יודע מה משלמים למעלה בשמים על כל עגמת נפש, על כל צער ותלישות הדעת, היה רוקד מרב שמחה.

תדע כי רבנו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן ו'): כי עקר התשובה הוא על ידי בזיונות, ולדם ולשתק למחפרו ולמבזו, וכן אמר (ספר המדות, אות בושא, סימן א'): כשפא על אדם איזה בושא, יצפה לישועה; ומי יודע איזו ישועה כרוכה מתחתה. ולכן ראה רק לשמח, ואל תסתפל על שום דבר.

אנחנו הורים לארבע בנות, יש איזו סגולה שיהיה לנו בן זכר?

הלא הקדוש ברוך הוא חננה בארבע בנות, עליה להיות שמח ועליו מאד, כי אנשים היו משלמים כל הון דעלמא לזכות לזה, והקדוש ברוך הוא יעזרה, שתזכה לחתנים יראי ה'.

ובאמת ראוי להרבות בתפלה אליו יתברך, אשר אין למעלה מזה. ובפרט בעת הדלקת הנרות, אז הוא יתרון גדול בשמים לאשה לפעל כל אשר רוצה, ובפרט בנים זכרים, וכדאי שהיא תעמוד אז כמה דקות ארוכות מול הנרות, ותשפך דמעות לפניו יתברך למען הצלחת בני המשפחה, וכן לזכות לבן זכר צדיק. וכן תרבו שניכם בתפלה ובהתבודדות בכלל, ובדאי הקדוש ברוך הוא לא ימאס תפלתכם.

כדברי המגיד, שבועים ימים נדד הקצב מביתו, כשלבד מלא תפלה על הענין. כשחזר לבסוף למעזריטש, צעד בסמטאות כאלו הוא מהלך על חבל דק. אך העירה נהגה כמנהגה. בשוק התמקחו על מחירים, ובבית המדרש עלה קול הלומדים. הפריץ נעלם, והעולם שתק. איש לא זכר, איש לא שאל, ואיש לא קשר בין הקצב לבין הגופה שנמצאה ברחוב.

היה זה מופת גדול ועצום מאד, כי הגוים היו תמיד מחפשים עלילות על יהודים להאשים אותם עם כל מיני עולות, ובפרט דבר כזה - היו עטים על זה כפוצא שלל רב להתיר להם לעשות ליהודים כטוב בעיניהם הרעות.

כשחזר הקצב להודות לרבו, שמעה הרבנית, אשת המגיד ז"ע, את הנס הגלוי. ופנתה לבעלה הקדוש: "מדוע אינך פועל מופת כזה גם עבורנו? הרי פרנסתנו דחוקה עד מאוד, והעני אורח קבוע בביתנו הדל!"

ענה לה בעלה הקדוש ז"ע: "דעי לה, אלו היתה לה אמונה בי ובדברי כפי שיש לקצב הפשוט הזה, היית רואה גם את אותות ומופתים כאלו בכל יום ויום ממש..."

כח האמונה הקדושה הוא כל כף חזק, עד שהאמונה הקדושה בעצמה יכולה להמשיך על האדם את ישועתו, אפילו אם לא היה ראוי לזה כלל, כי אמונה היא כח הגדל וכח הצומח (עין לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן קנ"ה), הינו שהיא בעצמה מגדילה ומצמיחה את הענין שהאדם מאמין בו, וכן מובא בספרים הקדושים, שהאמונה היא מלשון (אסתר ב, ז): "ויהי אמן את הדסה", הינו שגדל אותה, וכפי שהאדם מכניס את אמונתו באיזה ענין, כך יגדל ויצמח הדבר בשלמות, נמצא שכבר אין לאדם תרוץ לומר, שלא תועיל לו אמונתו ובטחוננו בהשם יתברך, כי הלא הוא רחוק כמו שרחוק, ובדאי אינו ראוי לישועה וכו', כי זו טעות גדולה מאד, כי בזה לבד שהאדם יחזק את עצמו באמונה הקדושה, האמונה בעצמה תמשיך לו הישועה, וכעין שאמרו חכמינו הקדושים על הפסוק (תהלים לב, ז): "רבים מכאובים לרשע והבוטח בה' חסד יסובבנו", ואמרו (שם בפירוש שוחר טוב): אפלו רשע והבוטח בה' חסד יסובבנו, כי פדאי היא זכות האמונה והבטחון לבד להמשיך על האדם ישועתו.

(שיחות מוהר"א"ש חלק ז ערך אמונה)

ריח הבשר הטרי התערבב באויר הקר של שעות הבקר המקדמות. בתוך חנותו הקטנה, עמד הקצב המקומי, יהודי ירא שמים שהיה זוכה מפעם לפעם לנסע להסתופף בצל רבו - המגיד הקדוש ממעזריטש ז"ע.

באותה שעה, היה עסוק במלאכתו. הוא הניף באויר קרדם כבד, להבו המחדד הכריק באור הקלוש שחדר מהחלון, והתכונן לבקע נתח בשר עקשו במיחד.

באותה שניה ממש, נפתחה הדלת. אל תוך החלל פרץ הפריץ המקומי, אדם שלא היה אהוב במיחד באזור - הוא הגיע לגבות את חובו מהקצב. המראה הראשון שפגשו עיניו של הפריץ היה להב הפלדה המבריק של הקרדם המונף באויר, בדמיונו חשב שהקצב החליט לסים את חייו לצד נתחי הבהמות...

מרב בהלה הוא פלט זעקה חנוקה, וצנח ארצה כשהוא נופח את נשמתו על מפתח החנות.

הקצב קפא על עמדו. השקט שהשתרר היה נורא. הוא הבין מיד את גדל האסון: עלילת דם נוראה רוכצת לפתחו. מי יאמין שהפריץ מת מהתקף לב ברגע שראה קרדם מונף? בידיים רועדות, נעל את דלתות החנות ורץ בנשימה טריפה אל מעונו של רבו, הרב הקדוש המגיד ממעזריטש ז"ע.

"רבי, הצילני!" זעק הקצב והתפרק בככי, מגולל את ספור המעשה המצמרר. מששים, נענה המגיד הקדוש ואמר: "שמע בקולי, חזר לחנותך, דחף את גופת הערל אל מחוץ לפתח, וברח מן העיר לשבועים ימים. אל תירא, כי ה' יתברך יעזר והענין ישכח כלא היה."

באמונת חכמים תמימה ושלמה עשה הקצב